

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Petrákové a soudkyň JUDr. Markéty Wildové a JUDr. Lenky Vinklárkové ve věci žalobkyně: **Simona K.**, bytem xxx, zast. Mgr. Milanem Partíkem, advokátem, se sídlem Praha 2, Slezská 32, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, **o zaplacení 300.000,- Kč s příslušenstvím jako zadostiučinění nemajetkové újmy**, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 14.prosince 2009 č.j. 23C 122/2009-46

t a k t o :

I Rozsudek soudu I. stupně se ve vyhovujícím výroku o věci samé, pokud jím bylo rozhodnuto o povinnosti žalované zaplatit žalobkyni úroky z prodlení, v zamítavém výroku o věci samé a ve výroku o náhradě nákladů řízení **p o t v r z u j e .**

II Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni 20.000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 5.3.2009 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku (ad I). Žalobu s žádostí o zaplacení 280.000,- Kč s příslušenstvím

zamítl (ad II) a žalované uložil povinnost zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení 14.518,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího advokáta (ad III). Rozhodl v řízení, v němž se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 300.000,- Kč, vzniklou jí v důsledku zahájení a pokračování trestního řízení, vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp.zn. 8 T 56/2007, ve kterém byla žalobkyně v postavení obžalované. Trestní stíhání bylo proti žalobkyni zahájeno v zásadě pouze na základě skutečností uvedených v úředním záznamu prap. Krejčího, jež byly v dalším průběhu trestního řízení vyvráceny. Obvodní soud pro Prahu 1 proto žalobkyni rozsudkem ze dne 27.3.2008 sp. zn. 8T 56/2007 podané obžaloby v plném rozsahu zprostil podle ust. § 226 písm. a) trestního řádu (dále jen tr. ř.) proto, že se žalovaný skutek vůbec nestal, když výpověď prap. Krejčího shledal nevěrohodnou, rozpornou se všemi ostatními v řízení provedenými důkazy. Zahájení a další vedení trestního stíhání vůči žalobkyni shledává žalobkyně s ohledem na jeho výsledek nezákonným, zakládajícím nárok na odškodnění tímto způsobené nemajetkové újmy v penězích. Žalovaná uznala existenci odpovědnostního titulu (nezákonného rozhodnutí), ale konstatování porušení práva se jí jevilo s přihlédnutím k okolnostem, mezi něž zahrnuje i skutečnost, že žalobkyně byla, byť epileptička, při zadržení pod vlivem alkoholu, jako dostačující.

Soud I. stupně vzal za spisem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp.zn. 8 T 56/2007 prokázaný průběh trestního stíhání žalobkyně ve smyslu sledu procesních úkonů, rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení počínaje jeho zahájením a konče zprošťujícím rozsudkem. Zjistil, že trestní řízení bylo zahájeno dne 25.3.2007, téhož dne převzala žalobkyně usnesení o zahájení trestního stíhání. Z protokolu o zadržení ze dne 25.3.2007 bylo zjištěno, že žalobkyně byla zadržena uvedeného dne v 06:00 hod. a propuštěna téhož dne ve 13:10 hod. Ze zprávy protialkoholní záchytné stanice Fakultní nemocnice na Bulovce a protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem sepsaného týmž zdravotním zařízením bylo prokázáno, že žalobkyně byla při zadržení pod vlivem alkoholu (hladina alkoholu v krvi kolem 2 promile), resp. nacházela se ve stavu opilosti. Žalobkyně trpí čtrnáct let poúrazovou epilepsií, proto pravidelně užívá léky. Z lékařských zpráv MUDr. Pavla Bočana ze dne 13.4.2007 a 24.4.2007 soud I. stupně zjistil, že žalobkyně utrpěla 25.3.2007 večer a 27.3.2007 odpoledne epileptický záchvat. Dne 14.5.2005 byla na žalobkyni podána obžaloba pro trestný čin výtržnictví a útok na veřejného činitele, kterých se měla žalobkyně dopustit dne 25.3.2007 před stánkem s občerstvením na Václavském náměstí tím, že poté, kdy slovně napadla pracovníci stánku a urážela ji pro ukrajinský původ, posléze napadla přivolané členy hlídky prap. Krejčího a to nejprve slovně vulgárními výrazy a posléze několika údery pěstí do břicha. Dne 15.5.2007 byla na žalobkyni podána obžaloba, Obvodní soud pro Prahu 1 však rozsudkem ze dne 27.3.2008 sp.zn. 8T 56/2007, který nabyl právní moci dne 16.4.2008, žalobkyni v plném rozsahu obžaloby zprostil dle ust. § 226 písm. a/ tr. ř., neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byla žalobkyně stíhána. Dle zpráv o pověsti žalobkyně a opisu z rejstříku trestů je žalobkyně zcela bezúhonnou osobou, policejní orgán v místě jejího bydliště nemá žádné informace o jakémkoliv jejím „společensky nepřijatelném“ chování. Na zadržení a zahájení trestního stíhání reagovala žalobkyně akutní stresovou reakcí. Trestní stíhání způsobilo žalobkyni zásadní zdravotní obtíže jak somatického, tak psychického charakteru, což ovlivnilo i vztah žalobkyně a její dcery. Dne 4.9.2008 uplatnila žalobkyně žádost o odškodnění u žalované, žalovaná její žádosti dne 25.2.2009 nevyhověla.

Soud I. stupně uzavřel, že vztahy mezi účastníky je třeba posoudit dle ust. § 31a zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem v platném znění (dále jen zák. č. 82/1998 Sb.), kdy v dané věci lze za odpovědnostní titul považovat pouze nezákonné rozhodnutí, a to

rozhodnutí, jímž bylo zahájeno trestní stíhání, jakož i nezákonné omezení osobní svobody (§ 8 odst.1 cit. zákona). Podle ust. § 8 odst.1 zák. č. 82/1998 Sb. lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Judikatura Nejvyššího soudu ČR se ustálila v náhledu, že rozhodnutí o zproštění obžaloby dle ust. § 226 písm. a/ tr. ř. je rozhodnutím, které (byť nikoliv výslovně) ruší účinky zahájeného trestního stíhání a činí rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno, pouze pro účely odškodnění, nezákonným, a zakládá tak nárok na odškodnění dle ust. § 31a zák. č. 82/1998 Sb. (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25Cdo 1847/2001), který byl do právního řádu České republiky vtělen zák. č. 160/2006 Sb., s účinností ode dne 27.4.2006. Pokud se jedná o zákonnou podmínku vzniku nároku na odškodnění zakotvenou v ust. § 8 odst. 3 zákona, pak řádným opravným prostředkem proti usnesení o zahájení trestního stíhání je dle ust. § 160 odst. 7 tr. ř. ve znění účinném od 1.1.2002 stížnost, k jejímuž podání je obviněný oprávněn ve lhůtě tří dnů od doručení usnesení. Žalobkyně byla o právu podat stížnost řádně poučena. V řízení bylo prokázáno, že žalobkyně svého práva podat stížnost nevyužila, zároveň však soud I. stupně dovodil existenci kvalifikovaných důvodů hodných zvláštního zřetele, které odůvodňují nepodání stížnosti žalobkyní. Tyto skutečnosti je nutno spatřovat ve zdravotním stavu žalobkyně, jenž byl právě v době plynutí stížnostní lhůty zásadně ovlivněn dvěma epileptickými záchvaty (25.3.2007 a 27.3.2007). Splnění podmínky předvídané ust. § 8 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. proto na žalobkyni nelze žádat. Soud I. stupně uzavřel, že žalobkyni byla nezákonným rozhodnutím způsobena nemajetková újma. Nelze přehlédnout, že žalobkyně byla hned na počátku trestního řízení omezena na svobodě nezákonným zadržením, které, byť trvalo pouze několik hodin, se promítlo na jejím zdravotním stavu – mj. opakovaným těžkým epileptickým záchvatem, který předtím žalobkyně řadu let neutrpěla. Jestliže tedy soud v trestním řízení uzavřel, že zadržení žalobkyně bylo bezdůvodné, resp. nebyly prokázány skutečnosti, které by bylo možné vnímat jako důvodný podklad pro omezení žalobkyně na osobní svobodě, a jestliže toto omezení přineslo žalobkyni tak zásadní zdravotní potíže (akutní stresová reakce, opakované záchvaty), pak soud I. stupně uzavřel, že pouhá „omluva“ formou konstatování porušení práva nepostačuje. Z výslechu žalobkyně, její dcery a svědkyně Peňasové vzal za prokázáno, že psychiku žalobkyně v průběhu trestního stíhání vážně poznamenal stres a obavy o budoucnost, což mělo dopad na kvalitu sociálních vazeb žalobkyně a to včetně té zjevně nejdůležitější, tj. na vztah žalobkyně k její dceři. Přiměřeným odškodněním nemajetkové újmy žalobkyně, vzniklé v její osobnostní sféře nezákonným trestním stíháním, shledal soud I. stupně částku ve výši 20.000,- Kč. Tato částka je podle názoru soudu I. stupně adekvátním odškodněním proto, že přes vše negativní, co žalobkyni trestní stíhání přineslo, žalobkyně nebyla (kromě několikahodinového zadržení) v průběhu trestního stíhání omezena na svobodě, trestní řízení netrvalo dlouhou dobu (jeden rok), doba nejistoty, čekání „jak to dopadne“, kterou žalobkyně popisuje, tedy nebyla nijak zásadně dlouhá, na žalobkyni pak v souladu s principem presumpce nevinoty bylo po celou (relativně krátkou) dobu trestního stíhání nahlíženo jako na osobu stále bezúhonnou. Žalobkyně ani netvrdila, že by se skutečnosti, že je trestně stíhána, dostalo nějak zásadní publicity, což by ve značné míře mohlo snížit její důstojnost či vážnost ve společnosti. Soud I. stupně v rámci volné úvahy, na podkladě níž rozhoduje o výši přiměřeného zadostiučinění, zohlednil, že zákon (§ 444 odst. 3 občanského zákoníku, dále jen obč. zák.) přiznává jako satisfakci v zásadě nehmotné újmy způsobené ztrátou blízké osoby manželovi nebo manželce, dítěti či rodiči částku 240.000,- Kč, přičemž v takovém případě se jedná o újmu natolik závažnou, nevratnou, definitivní, přinášející takovou míru frustrace, že se se situací žalobkyně jistě nedá ani řádově srovnávat. Žalobkyně uplatnila žádost u žalované dne 4.9.2008, dle ust. § 15 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. se může poškozený domáhat náhrady škody u soudu pouze tehdy, pokud do šesti měsíců ode

dne uplatnění nebyl jeho nárok plně uspokojen. S ohledem na znění posledně citovaného ustanovení stojí soudní judikatura na závěru, že stát se ocitá v prodlení s náhradou škody způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem teprve uplynutím šestiměsíční lhůty určené k předběžnému projednání nároku, jež začíná běžet ode dne uplatnění nároku poškozeným u příslušného úřadu, teprve ode dne následujícího po uplynutí lhůty jej stíhá povinnost zaplatit úrok z prodlení (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 2060/2001). Soud I. stupně tak uzavřel, že žalovaná se ocitla v prodlení dne 5.3.2009. O nákladech řízení rozhodl dle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř.

Proti rozsudku soudu I. stupně podala žalobkyně včasné odvolání s tím, že brojí toliko proti zamítavému výroku o věci samé (ad II), namítla, že soud I. stupně nesprávně zhodnotil důkazy ve vztahu k otázce výše nemateriální újmy, jež by měla být žalobkyni přiznána. Pokud porovnával výši odškodnění dle ust. § 444 odst.3 obč. zák., pak v této souvislosti je nutno akcentovat právní názor vyjádřený v komentáři k občanskému zákoníku, že výše peněžitého odškodnění přiznávaná českými soudy je nízká. Koncepce odškodnění dle ust. § 444 obč. zák. je zcela mechanická, paušální a ve svých důsledcích nespravedlivá. Nelze tak výši odškodnění za nemajetkovou újmu posuzovat ve vztahu k odškodnění v případě úmrtí osoby blízké dle ust. § 444 obč. zák., nadto je žalobkyně přesvědčena, že v případě ztráty osoby blízké je odškodnění ve výši 240.000,- Kč minimální. Pouze přiznání skutečně přiměřeného odškodnění za utrpěnou nemajetkovou újmu může vést k naplnění smyslu a účelu zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku o věci samé změnil tak, že žalobě v plném rozsahu vyhově.

Proti rozsudku soudu I. stupně podala včasné odvolání i žalovaná a to do vyhovujícího výroku o věci samé, pokud jí bylo rozhodnuto o povinnosti zaplatit úroky z prodlení, dále brojila proti výroku o náhradě nákladů řízení. Žalovaná poukázala na skutečnost, že soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit úroky z prodlení, jako by se jednalo o majetkovou pohledávku ze závazkového vztahu, avšak o nákladech řízení rozhodl dle ust. § 142 odst.3 o.s.ř. Pominul, že povinnost žalované k plnění vůči žalobkyni vznikla až soudním rozhodnutím, neboť právě výše tohoto plnění závisela na úvaze soudu. Výši odškodnění nemajetkové újmy soud stanoví v rámci volné úvahy (§ 136 o.s.ř.). K otázce volné úvahy při určení výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu se vyjádřil i Ústavní soud ČR ve svém rozhodnutí sp. zn. ÚS 1310/2009. Právě s ohledem na charakter uplatněného nároku nemůže objektivně vzniknout prodlení. Žalovaná rovněž zdůraznila, že soud I. stupně chybně rozhodl o nákladech řízení dle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., neboť žalobkyně měla úspěch v 6,7 % předmětu řízení, odškodnění, které požadovala, bylo nepřiměřené, proto žalobkyni neměla být náhrada nákladů řízení přiznána. S ohledem navýše uvedené navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé, pokud jí bylo rozhodnuto o příslušenství pohledávky, zamítl a žalobkyni nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření k odvolání žalované vyvracela argumenty vztahující se k otázce prodlení žalované a k rozhodnutí o náhradě nákladů řízení s tím, že žalovaná v tomto směru nesprávně vložila náleží Ústavního soudu ČR sp.zn. 1310/2009.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dle ust. § 212 o.s.ř. Byl vázán mezemi podaného odvolání, neboť žalovaná brojila proti vyhovujícímu výroku o věci samé, pokud jí bylo rozhodnuto o příslušenství pohledávky a proti výroku o náhradě nákladů řízení a žalobkyně napadla odvoláním

rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku o věci samé, ve vyhovujícím výroku o věci samé, pokud jím byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobkyni 20.000,- Kč, tak zůstal rozsudek soudu I. stupně odvoláním nedotčen a nabyl samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o.s.ř.). Odvolací soud nařídil ve věci dle ust. § 214 odst.1 o.s.ř. jednání a odvolání žalobkyně ani žalované neshledal opodstatněnými.

Mezi účastnicemi nebylo sporu o tom, jak proběhlo trestní stíhání žalobkyně, které bylo zahájeno usnesením o zahájení trestního stíhání dne 25.3.2007 a skončilo dne 27.3.2008 zprošťujícím rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp.zn. 8T 56/2007 vydaným dle ust. 226 písm. a/ tr. ř., neboť skutek, pro nějž byla žalobkyně trestně stíhána, se nestal. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně, že v dané věci je dána odpovědnost žalované dle ust. § 8 odst.1 zák. č. 82/1998 Sb., neboť rozhodnutí o zproštění obžaloby dle ust. § 226 písm. a/ tr. ř. je rozhodnutím, které ruší účinky zahájeného trestního stíhání a činí rozhodnutí, jímž bylo zahájeno trestní stíhání pro účely odškodnění dle zák. č. 82/1998 Sb. nezákonným. Odvolací soud rovněž přisvědčuje závěru soudu I. stupně v tom, že splnění podmínky předvídané v ust. § 8 odst.3 zák. č. 82/1998 Sb. nebylo možno po žalobkyni s ohledem na prodělané epileptické záchvaty dne 25.3.2007 a dne 27.2.2007 spravedlivě požadovat. Zdravotní stav žalobkyně, v důsledku něhož nemohla v zákonné třídenní lhůtě podat stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání, je nutno považovat za důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 8 odst.3 zák. č. 82/1998 Sb. Žalobkyně splnila i zákonnou podmínku stanovenou v ust. § 14 zák. č. 82/1998 Sb., neboť dne 4.9.2008 požádala žalovanou o odškodnění.

Žalobkyně brojila toliko proti výši přiznaného zadostiučinění za nemajetkovou újmu s tím, že odkaz soudu I. stupně na ust. § 444 odst. 3 obč. zák. není případný. Odvolací soud se shoduje se závěrem soudu I. stupně, že žalobkyni náleží přiměřené odškodnění za nemajetkovou újmu ve výši 20.000,- Kč, ale neztotožňuje se s tím, že v daném případě bylo na místě srovnávat výši odškodnění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím s výši odškodnění, která náleží pozůstalým dle ust. § 444 odst.3 obč. zák. Dle ust. § 31a odst.1 zák. č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo (§ 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.). Odvolací soud považuje za nezbytné vzít v úvahu, za jakých okolností došlo dne 25.3.2007 k incidentu v Praze 1 na Václavském náměstí. Bylo prokázáno, že žalobkyně byla pod vlivem alkoholu a to nikoliv v nepatrné míře, neboť dle zprávy protialkoholní záchytné stanice Fakultní nemocnice na Bulovce byla zadržena pod vlivem alkoholu s hladinou alkoholu v krvi kolem 2 promile. V této souvislosti nelze přehlédnout, že žalobkyně byla v rozhodné době čtrnáct let léčena na epilepsii, musela si tak být vědoma určitých omezení právě v souvislosti s požíváním alkoholických nápojů. Rovněž je nutno zohlednit, jak správně uvádí soud I. stupně, že zadržení dne 25.3.2007 trvalo jen několik hodin a celková délka trestního řízení trvala jeden rok. Pro posouzení výše odškodnění je rozhodná i ta skutečnost, že o trestním stíhání žalobkyně neinformovaly sdělovací prostředky, tedy nebyla snížena její vážnost a důstojnost ve společnosti, žalobkyně ani netvrdila, že by se její trestní stíhání promítlo např. v tom, že by ztratila zaměstnání. Na druhé straně je zcela zřejmé, že psychiku žalobkyně v době trestního řízení poznamenal stres a obavy o budoucnost a že celková situace ovlivnila i vztah mezi žalobkyní jako matkou a její dcerou. S přihlédnutím k důsledkům trestního stíhání žalobkyně, které se promítly v jejím

osobním a rodinném životě, jakož i k tomu, že nárok žalobkyně je uspokojen v rámci řízení před vnitrostátními soudy, přičemž bez významu není ani celková situace státu v ekonomické, sociální a společenské oblasti, je zadostiučinění za nemateriální újmu, která ve sféře práv žalobkyně nastala, ve výši 20.000,- Kč odpovídající všem rozhodným kritériím. Odvolací soud se neztotožňuje se právním názorem soudu I. stupně, který porovnával výši odškodnění, která náleží pozůstalým v případě úmrtí osoby blízké dle ust. § 444 odst. 3 obč. zák. s výší odškodnění, kterou požadovala žalobkyně v tomto řízení. Aplikace ust. § 444 odst. 3 obč. zák. na daný případ nedopadá, neboť je třeba vyjít z ust. § 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb., které určuje rozhodné skutečnosti pro stanovení výše odškodnění za nemajetkovou újmu z titulu nezákonného rozhodnutí.

Odvolací soud nepřisvědčil odvolací námitce žalované, že soud I. stupně pochybil, pokud přiznal žalobkyni právo na zaplacení příslušenství z přisouzené částky. Odvolací soud v této souvislosti odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 2060/2001, které vyslovilo, že stát je povinen nahradit škodu nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy jej poškozený řádně uplatnil postupem dle ust. § 14 zák. č. 82/1998 Sb. Teprve marným uplynutím této lhůty, nikoliv uplynutím lhůty stanovené poškozeným při uplatnění nároku, se stát ocitá jako dlužník z odpovědnostního závazkového vztahu (§ 498 obč. zák.) v prodlení a teprve ode dne následujícího po uplynutí lhůty jej stíhá povinnost zaplatit poškozenému též úrok z prodlení. Žalované uplynula šestiměsíční lhůta dne 4.3.2009, soud I. stupně ji proto správně zavázal žalovanou zaplatit žalobkyni úrok z prodlení od dne 5.3.2009.

O nákladech řízení před soudem I. stupně bylo správně rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., bylo na místě přiznat žalobkyni náhradu účelně vynaložených nákladů řízení (soud I. stupně důvodně vycházel z tarifní hodnoty přiznané částky 20.000,- Kč), náklady řízení tvoří odměna advokáta ve výši 10.700,- Kč dle ust. § 3 vyhl. č. 484/2000 Sb., advokátního tarifu ve znění účinném od 1.9.2006, pět náhrad hotových výdajů po 300,- Kč dle ust. § 13 odst.3 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve znění účinném od 1.9.2006 (příprava a převzetí zastoupení, sepis žaloby, třikrát účast u jednání) a 19 % DPH z odměny a hotových výdajů dle ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. ve výši 2.318,- Kč, celkem 14.518,- Kč. Nelze přisvědčit argumentaci žalované, že je na místě o náhradě nákladů řízení rozhodnout dle ust. § 150 o.s.ř. Rozhodování o výši náhrady za nemajetkovou újmu, resp. o výši přiměřeného zadostiučinění obecně splňuje podmínky aplikace ust. § 136 o.s.ř., neboť neexistuje žádná exaktní metoda, jak stanovit přiměřenost zadostiučinění (resp. jeho výši). Za ne zcela přiléhavý odhad výše budoucího zadostiučinění nemůže být žalobce v rámci náhrady nákladů řízení sankcionován. Podaří-li se žalobci prokázat příčinou souvislost mezi mu způsobenou nemajetkovou újmu a nesprávným úředním postupem, je prokázán základ nároku, a žalobce tak má plný úspěch ve věci, i když mu je přiznáno zadostiučinění v jiné výši, než jakou v řízení uplatnil. Shodný závěr vyslovil i Ústavní soud ČR ve svém rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 1310/09.

S ohledem na výše uvedené odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé, pokud jím bylo rozhodnuto o povinnosti žalované zaplatit žalobkyni úroky z prodlení, v zamítavém výroku o věci samé a ve výroku o náhradě nákladů jako věcně správný dle ust. § 219 o.s.ř. potvrdil.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 224 odst.1 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu, který rozhodoval v I. stupni, dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má po právní stránce ve věci samé zásadní význam.

V Praze dne 25. října 2010

JUDr. Ludmila P e t r á k o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kasimírová